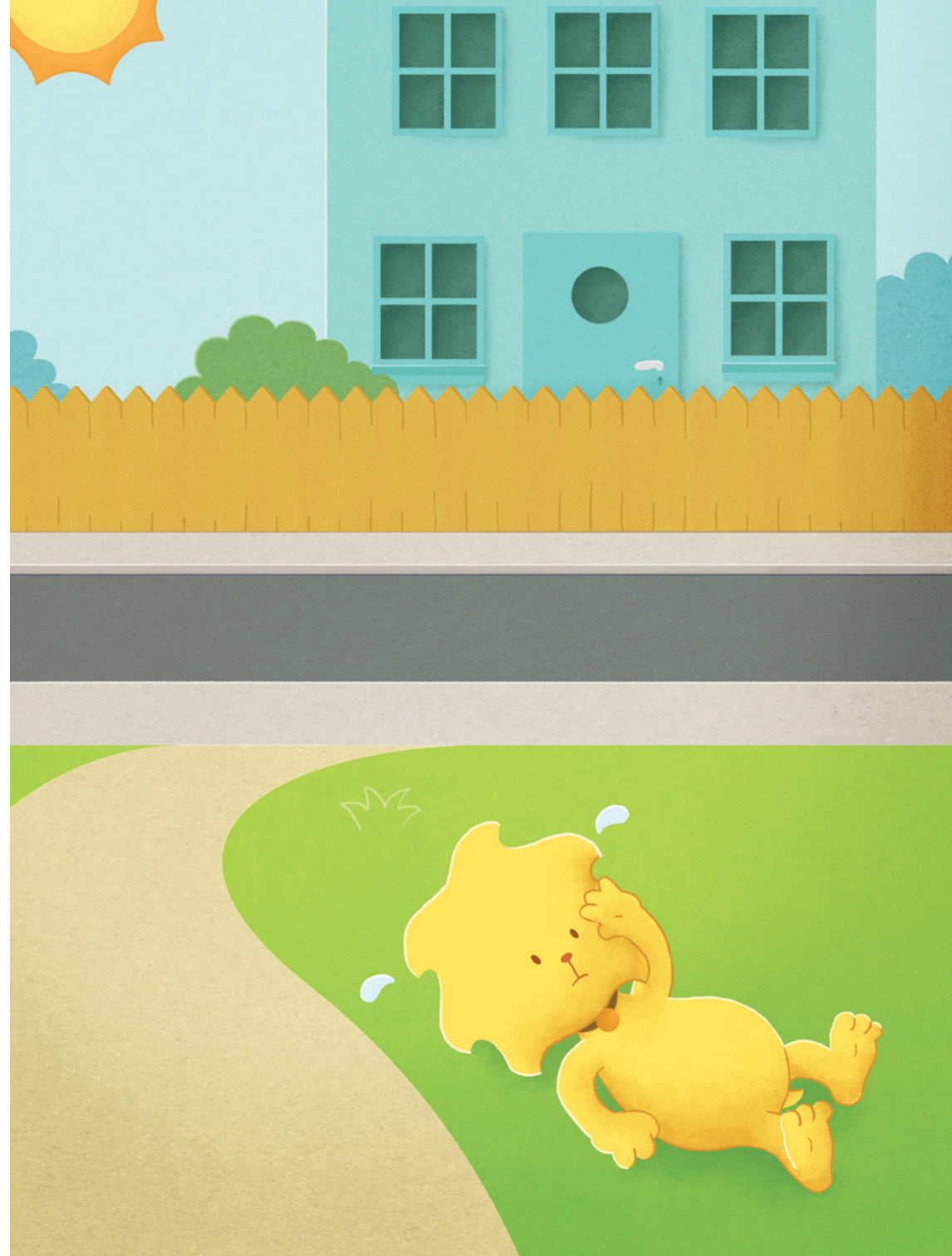

Het is zomer en het is snikheet.
Pluisdier het huisdier ligt languit
op het gras in de tuin.
Het is veel te warm om iets te doen.
Het zonnetje brandt op zijn bolletje
en zijn buik.
Wat schaduw zou fijn zijn,
denkt Pluisdier.

Daar komt Borre aan.
Hij sleept een grote, rood met
witte parasol achter zich aan.
Borre puft en zweet van het
sjouwen in de zon.
Pluisdier zet zijn tanden in de
parasol en helpt hem met dragen.
Wat is dat zwaar, zeg!
Met veel moeite duwen ze
de parasol rechtop in een gaatje
in de grond.

'Nu ga ik hem uitklappen,' zegt Borre.
Hij trekt met beide handen aan
een blauw touw en langzaam
gaat de parasol open.
'Ziezo,' zegt Borre tevreden.
Hij veegt het zweet van zijn
voorhoofd.
'Nu alleen nog even de tuinstoelen
hierheen halen en dan kunnen we
lekker in de schaduw zitten.'
Maar dan...

... blijft Borre met zijn voet in een lus van het blauwe touw haken en *Hap!* Hij wordt zo, op zijn kop, de parasol in getrokken. Als de lippen van een hongerig beest slokken de rode en witte flappen hem op. Alleen zijn hoofd steekt nog vanonder uit de parasol.

'Dit verzin je toch niet?!' roept Borre uit. Hij probeert zich los te wurmen. Maar hoe hard Borre ook met zijn lijf kronkelt, hij blijft muurvast zitten.

Pluisdier ziet dat Borre klem zit.
'Spuug uit!' keft hij geschrokken
tegen de parasol.
'Spuug mijn baasje onmiddellijk uit!'
Maar de hongerige parasol houdt
zijn kaken stijf op elkaar.

Borre verstaat geen huisdiertaal
en begrijpt Pluisdier dus niet.
'Maak eens niet zo'n herrie!' roept hij.
'Je schettert de oren zowat van
m'n hoofd.
Trek liever aan dat touw.'
Pluisdier, die geen mensentaal
verstaat, probeert een manier te
verzinnen om Borre uit de bek
van de parasol te bevrijden.
Misschien moet ik trekken,
denkt hij dan.

